WEST DEAN COLLEGE
ARTS & CONSERVATION

In dit verslag wil ik het hebben over de hoogtepunten van mijn eerste jaar op west dean college. Ik zal kort uitleggen hoe ik tot hier ben gekomen en wat west dean is. Vervolgens wil ik het hebben over de projecten waar ik aan gewerkt heb en wat ik van dit jaar de meest waardevolle lessen vond. Tot slot wil ik het dan nog hebben over mijn toekomstplannen.

Het zal vier jaar geleden zijn dat ik voor het eerst kennis nam van het bestaan van deze school. Toen een vergezicht, waar ik best wat voor heb moeten doen. Al snel werd mij duidelijk dat het een kostbare opleiding betrof, maar oud hmc'ers die mij voorgingen vertelden mij dat het te doen is met behulp van studiebeurzen. Om daarvoor in aanmerking te komen was het van belang dat mijn resultaten bovengemiddeld waren, mijn docenten en begeleiders uit het werkveld mijn motivatie zagen en ook deed ik een extra verdiepingsprogramma, het excellentie programma. Voor de open dag en mijn toelatingstest heb ik West Dean tweemaal vooraf bezocht. Mijn hoge verwachtingen werden overtroffen. In een groot landhuis, bijna een kasteel te noemen is de school gevestigd. Dit huis ligt op een grote estate, en is een oase aan natuur en rust. Dit alles is de nalatenschap van Edward James, een filantroop die zijn kapitaal, landgoed en kunstcollectie naliet ten behoud van de kunst. Als je het hoofdgebouw binnenkomt blijft dat een indrukwekkend tafereel. De *marble hall* waar je binnenkomt en *oak hall* daarachter zijn al gevuld met indrukwekkende kunststukken, opgezette leeuwen, antieke meubels en ontzettend veel zeer hoge kwaliteit houtsnijwerk. Wat mij verteld werd over het studentenleven op deze campus klonk mij ook niet slecht in de oren, het is een nerd oase, met gelijkgestemde zielen die een passie delen. Omdat veel studenten van over de hele wereld komen leef je daar gezamenlijk in de directe omgeving van de school. Op West Dean worden verschillende richten aangeboden: boeken-, keramiek-, metaal-, meubel- en klokconservatie en er is een een visual arts en instrumenten afdeling die zich met maken bezig houden.

Ik had me opgegeven voor het graduate diploma in de hoop in twee jaar mijn Master te kunnen halen. Ook vertelden studenten van het hout- en meubileringscollege die mij voor gingen naar West Dean dat het eerste jaar FDA veel herhaling was van wat we op het HMC hadden geleerd, iets dat mij die kosten niet waard leek. Vandaar de teleurstelling toen ik niet werd toegelaten tot graduate maar het FDA mocht komen doen. Daar heb ik dan ook voor bedankt, tot ik in de zomer het bericht kreeg dat ik het eerste jaar van het FDA niveau mocht overslaan. Dat leek mij wel wat en vorig jaar september begon ik aan het tweede jaar van het FDA programma aan West Dean college in Engeland.
Inmiddels heb ik de Foundation Degree in Historic Craft Practices diploma op zak, ben ik toegelaten op het graduate niveau en als bekroning heb ik dit jaar ook nog een BADA Harold Davies Award in ontvangst mogen nemen. Deze wordt naast andere awards elk jaar toegekend aan de student die in die discipline de meeste vordering heeft gemaakt. Erg verrast en blij met deze erkenning voel ik mij gesteund en kijk ik uit naar meer verdieping in mijn vak.

Een aantal projecten dat ik gedaan heb dit jaar zal ik hieronder kort toelichten. De zes conserverend restauratie projecten waaraan ik heb morgen werken, vier korte cursussen die ik dit jaar heb gedaan, de stage die ik heb gelopen in Ierland, het ontwerpen en maken van een eigen project en mijn deelname aan een performance art project. Naast deze projecten heb ik ook veel vorderingen gemaakt in academisch schrijven en ben ik ook trots op mijn essay over Thonet dat ik voor geïnteresseerden als bijlage toevoeg.

Mijn eerste object is een rattan salontafel. Het gevoel bij mijn eerste indruk was tegenzin en teleurstelling, omdat er niets aan massief hout aan zit, het geen antiek topstuk betrof en omdat de stijl mij niet aanstond. Verder had ik geen idee van wat voor materiaal de tafel dan wel gemaakt is. Maar er viel genoeg voor mij aan dit project te leren en ik wilde ook niet flauw doen dus ben vol goede moed aan de slag gegaan. De zijde van de gebroken hoek weer naar elkaar toe brengen was niet lastig maar ik heb verschillende testen gedaan om te bepalen wat de beste mogelijkheid was om deze hoek vervolgens te verstevigen. Dit was interessant omdat het heel erg onderzoekend leren was. Het vervolgens terug vlechten van de gescheurde rattan cane was erg precies maar eenvoudig werk. Het lastigste aan dit project was het herstellen van een fout. Ik had namelijk wat krassen in het blad van de tafel willen behandelen met Paraloid b72, echter werd dat problematisch doordat ik het verkeerde oplosmiddel gebruikte. Zo werd een onbelangrijk krasje een vlek en een gat in de afwerking, en een les in kleur matchen en oplosmiddelen in afwerkingen.

Mijn tweede object is een mahonie hangoor tafel, deze tafel vind ik mooi in zijn eenvoud. Eerlijke materialen, een eenvoudig ontwerp en een leuk kenmerk, het vergrotende tafelblad. Structureel was deze tafel goed in orde, op wat kleine uitgebroken plekjes en de afwerking van het blad na. Voor de

afwerking heb ik ook weer meerdere opties moeten overwegen en ben ik uiteindelijk was gaan mengen. In de regels aan de lange zijde zit een verbinding die letterlijk vertaald knokkel-verbinding heet, en dat is eigenlijk een houten scharnier. Daarmee kan een van de poten naar buiten worden gedraaid om het ontvouwde tafelblad te ondersteunen. Ik was deze nog niet eerder tegen gekomen en een medestudent die wel eens een dergelijke tafel gemaakt had moedigde mij aan om deze verbinding eens te maken. Dat heb ik toen ook gedaan, want nu heb ik de tijd en mogelijkheden dit te doen. Ik heb er een aantal gemaakt want net als bij bijvoorbeeld zwaluwstaarten moet je er een manier voor ontwikkelen.

Mijn derde object is een palissander gefineerde, met messing ingelegde tafel. Deze tafel uit de Empire periode, wat ze in Engeland 'Regency' noemen vind ik zelf erg mooi. Alleen is het combineren van hout met metaal vragen om problemen, want door het werken van het hout laat de lijmverbinding van het ingelegde metaal vaak los. Dat was ook de reden waarvoor deze bij ons was. Deze tafel was eerder bij ons op school behandeld en dat was erg leerzaam voor mij want ik kon de processen beschreven in de documentatie en de huidige stand van zaken bestuderen. Ik heb me voor dit project in lijmen verdiept, en ook praktische tests gedaan. Naast traditionelen materialen heb ik ook meer ervaring opgedaan met Class A conserving materials, zoals paraloids, polyfinile butral en de voor- en nadelen van de verschillende oplosmiddelen. Meer nog dan in mijn vorige tafels heb ik me kunnen verdiepen in decoratieve oppervlaktes, colour matching en afwerkingen.

Mijn vierde project was een mahonie stoel, één uit een set van twaalf. Deze complete set is door West Dean behandeld, en dit was de laatste. Het was een ingrijpende behandeling, behalve het achterpand moest de gehele stoel uit elkaar. Dat was nodig om bij een aantal gebroken verbindingen te kunnen komen, de gebroken pennen hebben we weer hergebruikt zodat het originele materiaal bewaard blijft. Met carbonfiber versteviging wordt daar in praktijk niets van gemerkt en het is omkeerbaar. Met UV-licht en Infraroodspectroscopie onderzoek was de afwerking erg nauwkeurig vast te stellen en zo kon ik de best mogelijke behandeling opstellen en uitvoeren. Ik heb verschillende lagen van shellack en was verwijderd tot ik bij een hardere laag shellack daaronder kwam. Deze blootleggen en schoonmaken gaf een goed resultaat, behalve voor één sport aan de achterkant. Daar was wat anders mee aan de hand en om het een mooi geheel te maken hebben we die gekleurd met een mix van paraloid b67, acrylverf terpentine en Micro-Kristallijne was. Verder was het werken met de calico en bancon nieuw voor mij. Hiermee hebben we de zitting regels geconsolideerd en dat geeft ook een erg net effect voor de stoffeerder.

Mijn vijfde object is een tea caddy. Dit project kon ik makkelijk erbij pakken als ik tussendoor tijd had. Dit object heeft de grootste metamorfose gehad, terwijl ik mij juist terughoudend heb opgesteld. Door

het object te strippen van overbodige latere toevoegingen heb ik het terug kunnen brengen naar zijn oorspronkelijke eenvoud. Nieuwe uitdagingen die ik tegenkwam waren voor mij het repareren van het slot en bijmaken van een sleutel. Dit was mij eerder op stage al eens voorgedaan wat mij wel vertrouwen gaf. Verder het werken met been, dat als imitatie ivoor dient en is gebruikt voor het slotplaatje en het bijmaken van de decoratieve banden rondom de zijdes. Dat laatste was een leuk proces dat al snel een bevredigend resultaat gaf. Door het opstapelen van verschillende houtsoorten in verschillende diktes kun je een patroon krijgen, vanaf de zijkant gezien. Als er dan vervolgens plakjes vanaf worden gezaagd kunnen deze goed dienen als sierranden. Aan mij was de uitdaging deze zo exact mogelijk overeen te laten komen met de originele. Voor dit project heb ik ook voor het eerst met het mobiele XRF apparaat mogen werken. Door middel van Röntgenfluorescentiespectrometrie kan hiermee worden vastgesteld uit wat voor elementen iets bestaat. Dit heb ik gebruikt in onderzoek naar het beslag dat op deze tea caddy zat, maar niet hoorde.

Mijn zesde en laatste project van dit jaar is een laat negentiende eeuws haardscherm. Het ovalen beklede paneel dat in het frame zat was erg fragiel en heb ik zorgvuldig opgeborgen. Gaandeweg bleek de behandeling van dit object steeds interessanter: in plaats van een vlugge opknapbeurt wordt dit project nu over de zomer heen getild en ga ik er volgend jaar nog aan verder. In de linker stijl bevond zich namelijk nog het restant van een mechaniek dat het mogelijk maakte het paneel in hoogte te verstellen. Na onderzoek ben ik zo’n zelfde mechaniek op het spoor gekomen en nu is mijn opdracht om dat weer werkend te krijgen. De manier waarop ik met de fragiele stof moest omgaan en het onderzoek dat ik naar dit meubel gedaan heb waren erg leerzaam, ook kijk ik uit naar het werken met metaal om het mechaniek weer te laten functioneren.

Verder wil ik nog wat vertellen over andere projecten en cursussen waar ik aan gewerkt heb.

De cursus houtsnijden was verrassend leerzaam, ik heb goed ruimtelijk inzicht en dacht dat het niet moeilijker kon zijn dan het plaatje voor je zien en het overbodige materiaal weghalen. In principe klopt dit, maar in praktijk blijkt dit een stuk moeilijker dan gedacht. Lessen over nerfrichting van hout, meten, aftekenen, scherp gereedschap en de stand van de guts werden me snel duidelijk. Houtsnijden is een vak apart, zelf heb ik er niet het geduld voor maar ik vind het belangrijk om de beginselen goed te beheersen, want het is dat ik nog vaak ga tegenkomen.

Houtdraaien had ik al aardig onder de knie, omdat ik in Nederland al cursussen daarin had gevolgd en stage gelopen heb bij een houtdraaier. Elke leraar heeft een eigen manier van lesgeven en er valt altijd door te leren. Met mijn eigen invulling van de opdrachten heb ik er veel aan gehad. Houtdraaien vind ik een van de mooiste manieren van houtbewerken. Het begint met grof geweld, wanneer de verspaande houtsnippers je in het gezicht slaan terwijl de vorm van wat je wilt maken steeds zichtbaarder wordt, daarna is het precies en secuur werken want fouten zijn onvergeeflijk, wat je teveel afneemt aan materiaal is weg. Ik heb mij vooral gefocust op het zo exact mogelijk na maken van bestaande gedraaide vorm en op potjes en schalen draaien. Hiermee had ik nog geen ervaring maar dit wilde ik heel graag kunnen. De opzichter van het terrein bracht mij op verzoek een taxus stronk die ik had zien liggen wegrotten, wat ik zonde vond. Zo had ik voldoende hout om te oefenen en taxus is erg mooi voor schalen.

Naar de cursus smeden had ik misschien wel het meest uitgekeken. Smeden heeft met mijn vakgebied niets te maken, maar ik ben hier ook om mijn kennis en ervaringen te verbreden en door mijn interesse naar traditionele ambachten sprak dit wel erg aan. Erg vermoeiend is het wel. Het belangrijkste zoals ik het geleerd heb is de temperatuur van het ijzer. Het moment waarop het ideaal te bewerken is moet je goed hebben, op te koud ijzer sla je je suf met weinig resultaat en je bent er zo voorbij en dan verbrand het. Daarnaast is de manier hoe je naar het materiaal kijkt heel anders, je probeert massa te verplaatsen, iets dat een soort inzicht vergt dat je niet in een cursus geleerd kan worden: de planning hoe je tot een bepaalde vorm wilt gaan komen en de volgorde daarin. Gelukkig staat het meeste al in de boeken.

In de cursus vergulden hebben we op twee manieren leren werken, op olie en op water basis. Het vergulden zelf geeft op allebei de manieren snel een prima resultaat en lijkt niet heel moeilijk en is heel leuk om te doen. Goud is een bijzonder materiaal om mee te werken, ook door de kostbare reputatie. Het geduld dat nodig was om gesso lagen op te bouwen voor het water vergulden stond in schril contrast tot het snelle resultaat dat het olie vergulden had. Het resultaat van het vergulde werk als je het juist heel goed had gedaan was een soort kermis kitsch wat er niet uitzag. Hetgeen waarvan je zeker wist dat is echt goud schreeuwde nep. De laatste dag van de cursus bestond uit tonen, het ouder laten lijken en zorgen net als met colour matching dat iets nieuws bij het geheel past. Dit is naar mijn idee het lastigste van het hele proces, er zijn tal van mogelijkheden voor en hopelijk krijg ik deze cursus volgend jaar weer want een extra les hierin zou ik fijn vinden.

In dit jaar werd ook van mij verwacht dat ik een korte stage ging zo gaan lopen. In mijn HMC tijd was ik al op een goed bedrijf in Ierland gewezen, Conservation|Letterfrack. Door omstandigheden kon ik dat toen niet doorzetten maar dat was nu een logische keuze. Mede door mijn affiniteit met dat land en omdat de manager daar ook het HMC en West Dean heeft gedaan. Dit was nog redelijk in het begin van het collegejaar en vooral aan de lessen wat betreft schrijfwerk heb ik de rest van het jaar nog veel gehad. In Ierland heb ik geleerd kritisch te kijken naar het maken van mijn conditierapport en behandelvoorstellen. Ook heb ik me wat kunnen verdiepen in hout identificatie, onder andere met behulp van een microscoop. Ook heb ik veel geleerd van gesprekken met de manager daar, over het onderwijs op West Dean en hoe ik mijn tijd daar het best kan besteden, hoe ik mij daarna kan blijven verdiepen en de noodzaak daarvan en tips en inzichten over het hebben/beginnen van een eigen bedrijf. Daarnaast heb ik wat geleerd over mijn directe omgeving en cultuur, al vond ik mijn mooiste ervaring daar het werken in een team op locatie. Met zo'n bedrijf mee op klus zorgt dat je op unieke plekken beland en dingen ziet waar je als normaal publiek niet bij komt, opdrachten waar zij discreet en bescheiden onder blijven.

Dit GO-bord heb ik in mijn vrije tijd naar eigen ontwerp van (afval materiaal) gemaakt. Dit eeuwenoude strategiespel, dat in Azië zijn herkomst vindt, heb ik al tijden goed willen leren spelen. De stenen had ik al en ik heb de gewoonte om afvalhoutjes waar ik nog een functie in zie aan de kant te leggen. Het begon als een oefening om vier dezelfde pootjes te draaien voor iets. Het ontwerp ontstond gaandeweg, zo heeft het een schuif-zwaluwstaart die zorgt dat het hout kan zwellen en krimpen naar gelang de luchtvochtigheid. De overstekende hoeken vond ik wel oosters aandoen dus ben van een verstek afgestapt en heb voor dit ontwerp gekozen. Ook de potjes en schaaltjes die ik aan het draaien was vonden zo een goede bestemming, mede omdat het overgrote deel van het bord ook van de taxus baccata (Engels Yew) gemaakt is. Ik was haast de voldoening vergeten die het maken van iets geeft, een eindresultaat met een functie voor mezelf.

Een hobby van mij is al jarenlang schermen, net als die van een medestudente, Askild, van de visual arts afdeling. Toen ik hoorde dat ook zij haar materiaal mee had naar Engeland spraken we af en toe af om te sparren. Ik opperde als grap het idee dat het mij wel tof zou lijken als we dat in de indrukwekkende *oak hall* zouden mogen doen. Zelfverzekerd kreeg ik terug 'ja dat regel ik wel'. Niet verwachtend dat ze dat ook zou doen, belandde ik in een stuk genaamd *A conversation in steel.* Het was erg surrealistisch om op die locatie te schermen, onder begeleiding van piano muziek. Dit hebben we opgevoerd voor het Arts and Crafts festival dat op West Dean gehouden wordt, al was het vooral leuk voor onszelf om te mogen doen.

Dit jaar heeft mij heel veel gebracht, voornamelijk praktische handvaardigheden in mijn vakgebied. Naast studie vaardigheden is het contact met studenten van over de hele wereld een waardevolle ervaring geweest. Ik kijk uit naar oktober, wanneer ik met het graduate diploma mag beginnen en ook meer de theoretische diepte in ga.